Temps Pasqual - Tercer diumenge

Per Administrador el dg., 22/04/2012 - 09:00

Ac 3,13-19
1 Jn 2,1-5
Lc 24,35-48

El fragment evangèlic que acabem d'escoltar ens parla de les dues primeres manifestacions de Jesús als deixebles el mateix dia de Pasqua, tal com les recull l'evangelista Lluc: l'aparició alsdos deixebles que anaven de camí a Emaús, i l'aparició al conjunt dels deixebles que s'havien quedat arraulits i porucs en la casa del cenacle. Hi hauria molts detalls dignes de comentari, però em vull fixar particularment en un aspecte d'aquest text: en ell hi ha com una mena de catequesi que Jesús fa als seus deixebles sobre el perquè de la seva inesperada i absurda mort i sobre realitat de la seva resurrecció. D'aquesta manera els il·lumina sobre la naturalesa del Regne de Déu, que s'inaugura precisament amb la seva passió i resurrecció.L'horrorosa i humiliant passió i mort de Jesús era quelcom totalment inesperat pels deixebles. Ells havien seguit Jesús com a Mestre i Senyor durant prop de tres anys; havien quedat encisatsper la seva paraula i la seva doctrina; havien admirat los prodigioses obres que feia, sobretot en favor dels pobres i dels malalts; havien cregut el que ell els deia sobre la proximitat del Regne de Déu; i així havien arribat a creure que Jesús era el Messies esperat i que finalment el Regne promès des de tants segles estava a punt d'arribar... I, de sobte, tot es va trasbalsar. Jesúss'entossudí a pujar altra vegada a Jerusalem, on sabien que hi tenia la hostilitat dels sacerdots i dels mestres de la Llei. Una vegada allà, veieren com, també de sobte, es desencadenava unapersecució que, amb col·laboració d'un traïdor d'entre ells, la instigació del poble per les autoritats jueves i la intervenció de l'autoritat romana, acabà absurdament amb la crucifixió de Jesús al Calvari. En unes poques hores totes les esperances del grup dels deixebles quedaven anorreades.El divendres sant al vespre, tornats a casa després d'haver deixat Jesús mort i mig embalsamat en un sepulcre, la seva desolació havia de ser immensa. Tot s'havia acabat. Les seves esperances en Jesús havien estat pura il·lusió...Era natural que no esperessin ja res de Jesús, i, menys encara, que poguessin pensar en el seu retorn. Per això, quan se'ls apareix vivent, no s'ho poden creure. Ningú no espera trobar-se ambun mort que havien enterrat amb les pròpies mans un parell de dies abans. Els evangelis expressen això de diverses maneres: els dos d'Emaús i la Magdalena, quan se'ls presenta, no el poden reconèixer: no tenen ulls per veure'l. Els deixebles del cenacle pensen que es tracta d'un fantasma. Jesús mateix els ha de fer com una catequesi per explicar el sentit de la seva mort i la realitat de la seva resurrecció.No era fàcil creure que Jesús havia ressuscitat, perquè no era fàcil creure que Jesús, el Messies i Fill de Déu, havia de morir d'una manera així. Com espontàniament tendim a creure que Déu, que és omnipotent, només pot triomfar, només pot tenir èxit, no pot estar subjecte al sofriment, i menys a la mort. Precisament nosaltres, que tant sovint ens veiem aclaparats amb el fracàs, el sofriment i la mort, ens arrecerem a Déu per veure si ens deslliura o almenys ens alleuja en aquestes experiències negatives. Cerquem el Déu del poder contra les diverses menes de mal.La catequesi pasqual de Jesús vol ensenyar que Déu no és el Déu del poder, sinó el Déu de l'amor; i que el Regne de Déu que cal esperar no és el regne del poder, sinó el regne de l'amor:l'amor total, manifestat en l'entrega a l'altre, l'entrega fins a la mort, si cal. L'evangelista Joan ho havia expressat amb frases lapidàries: Déu estima tant el món que li ha entregat el seu Fill unigènit...fins a la mort. Ningú no té un amor tan gran com el qui dona la vida per aquell que estima. Per aquest camí ens porta Jesús la "salvació", la "redempció": el nostre pecat és creure sempre només en el poder, la voluntat d'imposar-nos els uns als altes, arrabassar-nos violentament el que tenim. Però la nostra vida només tindrà veritablement sentit quan enslliurem totalment a l'amor, un amor disposat fins a donar la vida per l'altre. Aquesta és la catequesi pasqual que Jesús intenta fer als seus deixebles, tot explicant-los que "segons les Escriptures", el Messies no havia de ser - com pintava l'imaginari comú dels jueus i com segurament havien interioritzat els mateixos deixebles - un gran triomfador pel seu poder gloriós, sinó un gran estimador disposat fins i tot a lliurar la vida per aquells que estimava. El qui estima la seva vida, la perd, i el qui la perd, és el qui la guanya... El nou regne de Déu no és el regne de les tronades glòries de David i Salomó que els jueus somiaven (com tampoc no és el de les tronades glòries eclesiàstiques que alguns semblen enyorar....!). El veritable regne de Déu ésel regne de l'Amor, on tots ens estimem fins a estar disposats a donar la vida els uns pels altres.Això és certament molt fort, molt exigent; però és l'autèntic sentit de la catequesi pasqual de Jesús. Calia que el Fill de l'home patís fins a la mort, i així entrés a la glòria del seu Pare. I cal que nosaltres, cada ú en el seu lloc i en la circumstància concreta que li toca viure, entomi el sofriment i la mort en comunió d'amor amb tots els altres. La passió i mort de Jesús, que semblaven una cosa tan absurda i impossible, són de fet el camí de la veritable resurrecció i de la veritable manifestació de la glòria del Pare. Com també els nostres patiments i la nostra mort, tot amarat en l'amor, han de ser el camí - així ho esperem - perquè es manifesti en nosaltres la glòria del Pare. Ni els sofriments de Jesús i la seva mort, ni els nostres sofriments i la nostra mort no són, com tendiríem a pensar, un absurd: són la manifestació de la glòria de Déu i en el regne de l'amor que sempre edifica i dóna sentit, més enllà del poder que sempre destrossa. Així ens salva Jesús a través de la seva passió i la seva mort, i així esperem salvar-nos a través de la nostra passió i la nostra mort.Aquesta és la importància de la catequesi pasqual: ens diu que, en l'amor, Déu pot triomfar dels nostres sofriments i la nostra mort. En Jesús, Fill de Déu fet home com nosaltres i capdavanter de la nostra condició humana, hi hem de veure aquest procés de triomf de l'amor sobre el sofriment humà i sobre la mort. Ell ens va estimar tant que va assumir tota la nostra feblesa humana i va deixar que els poders d'aquest món el duguessin fins a una mort infame. Però Déu triomfa en l'amor i el ressuscita. Déu no pot abandonar el seu Fill a les forces de la mort. Així esperem que pugui succeir també amb nosaltres, si procurem identificar-nos amb Jesús i estimar com ell va estimar. Encara que ens trobem a vegades com "abandonats de Déu" (com s'hi trobà el mateix Jesús a la creu) el Pare no pot abandonar els seus fills a les forces de la mort, com noabandonà finalment el seu propi fill. Aquesta és la nostra esperança. Aquest és el missatge salvador de la catequesi pasqual. Pot ser que ens costi entrar-hi, com els va costar entrar-hi als deixebles, perquè encara som més dominats per la cobejança de poder i de

plaer que per la voluntat d'estimar incondicionalment. Demanem al mateix Senyor que ens ho faci entendre i acceptar, i que així siguem salvats per la força de la seva mort i la seva resurrecció.

ETIQUETES
PODER ESPERANÇA AMOR